

UZASADNIENIE

Powód (...) M. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej 55 316,09 zł – sprecyzowane pismem z dnia 5 lipca 2021r. - z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 29 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty, wraz z kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W dniu 23 marca 2021 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (sygn. akt XI GNc 569/21).

W przepisany terminie pozwana wniosła sprzeciw od ww. nakazu zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa. Podniosła, że nie zgadza się ze stanowiskiem nadleśnictwa o opodatkowaniu w 2016 r. wszystkich gruntów pod napowietrznymi liniami energetycznymi, w tym gruntów leśnych, objętych służebnościami ustanowionymi na rzecz pozwanej podatkiem od nieruchomości według stawki określonej w art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, to jest według stawki właściwej dla gruntów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, bez względu na sposób zakwalifikowania tych gruntów w ewidencji gruntów i budynków. Pozwana podniosła, że nadleśnictwo nie wykorzystało wszelkich środków odwoławczych, mimo że ich wniesienie było rekomendowane przez pozwaną.

W toku sprawy strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 sierpnia 2012 r. (...) zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w P. ramową umowę o współpracy nr (...), na mocy której strony ustaliły zasady i warunki współdziałania stron w zakresie prowadzonych przez pozwaną lub inny podmiot działający w imieniu pozwanej eksplantacji, konserwacji, remontów i modernizacji linii i urządzeń elektroenergetycznych stanowiących własność pozwanej a pozostawionych na gruntach powódki. Zgodnie z § 1 ust. 2 umowy strony wyraziły wolę ustanowienia przez powoda - jako właściciela nieruchomości - odpłatnej służebności przesyłu dla linii i urządzeń posadowionych na gruntach pozostających w jego zarządzie, a umowa miała określać zasady i warunki współdziałania pomiędzy stronami do czasu ustanowienia tej służebności (§ 1 ust. 3 umowy). Strony ustaliły, że z tytułu umożliwienia pozwanej dostępu do linii i urządzeń elektroenergetycznych dla wykonywania tych czynności powodowi przysługiwać będzie wynagrodzenie jednorazowe za okres od roku 2006 do roku 2011, a za okres od 2012 roku wynagrodzenie roczne ustalone według zasad określonych w § 4 i 5 umowy (§ 3 umowy). Wielkość powierzchni dla ustalenia wynagrodzenia rocznego określać miał wykaz stanowiący załącznik nr 1 do umowy, wykonany na podstawie inwentaryzacji istniejących pasów technicznych oraz wymaganych zgodnie z polskimi normami (§ 4 ust. 1 umowy). Postanowiono, że dostosowanie pasa technicznego do szerokości wymaganej powoduje konieczność podjęcia działań przez pozwaną zgodnie z ustawą o ochronie gruntów rolnych i leśnych, w terminie przed ustanowieniem służebności przesyłu, szerokość pasa wymaganego, w przypadku gdy szerokość pasa wymaganego jest mniejsza niż szerokość pasa istniejącego (załącznik nr 1); rodzaje gruntów występujących na trasie linii elektroenergetycznych zostały sklasyfikowane zgodnie z obowiązującymi przepisami w zakresie ewidencji gruntów i budynków, w podziale na poszczególne gminy, dla elektroenergetycznych linii kablowych, przyjęto pas techniczny o szerokości 1 m na trasie linii kablowej, w których powód oświadczył, że nie będzie prowadzić nasadzeń.

Strony postanowiły, że oświadczenie Nadleśniczego sporządzone w formie wykazu o wysokości deklarowanych w poszczególnych gminach kwotach podatku od nieruchomości podatku leśnego oraz podatku rolnego odpowiednich dla kategorii gruntów stanowić będzie załącznik nr 2 do umowy (§ 4 ust. 4 umowy). Strony uzgodniły, że roczne wynagrodzenie należne powodowi za 1m² gruntu skalkulowane zostanie na podstawie równowartości podatku od nieruchomości lub podatku leśnego i rolnego, zależnej od kategorii „gruntów” wynikających z ewidencji gruntów i budynków, zadeklarowanych przez powoda w deklaracjach złożonych właściwemu organowi podatkowemu za dany rok podatkowy dla powierzchni określonej zgodnie z §4 umowy (§ 5 ust. 1 umowy).

Umowa została zawarta na czas określony tj. do momentu ustanowienia przez powoda na rzecz pozwanej służebności przesyłu. Nadto w terminie 3 miesięcy, strony zobowiązały się do zawarcia umów wykonawczych, na mocy których określone zostaną zasady utrzymywania urządzeń przez pozwaną posadowionych na gruntach powoda.

Zawarta umowa miała być neutralna dla powoda tj. zapewnić mu zwrot przez pozwaną wartości zapłaconego podatku.

Bezsporne, a nadto dowód:

- ramowa umowa z dnia 16 sierpnia 2012 r. wraz z załącznikami k. 28-40.

W dniu 6 listopada 2012 roku i 9 listopada 2012r. powód Skarb Państwa - Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe Nadleśnictwo M. zawarł z pozwaną (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. (Operatorem) umowy wykonawcze dotyczącą Oddziału (...) w S., Rejon W. Napiec w S. oraz Rejon (...) S., których założenia i treść były tożsame. Przedmiotem było ustalenie szczegółowych zasad i warunków współdziałania w zakresie prowadzenia przez pozwaną eksploatacji, konserwacji, remontów i modernizacji linii i urządzeń elektroenergetycznych stanowiących własność pozwanej, posadowionych na gruntach pozostających w zarządzie powoda oraz prowadzenia uzgodnień budowy na tych gruntach przez pozwaną nowych linii i urządzeń elektroenergetycznych.

Zgodnie z § 1 ust. 2 umów strony wyraziły wolę ustanowienia przez powoda - jako właściciela nieruchomości - odpłatnej służebności przesyłu dla linii i urządzeń posadowionych na gruntach pozostających w jego zarządzie, a umowa miała określać zasady i warunki współdziałania pomiędzy stronami do czasu ustanowienia tej służebności (§ 1 ust. 3 umowy).

Strony ustaliły, że z tytułu umożliwienia pozwanej dostępu do linii i urządzeń elektroenergetycznych dla wykonywania tych czynności powodowi przysługiwać będzie wynagrodzenie jednorazowe za okres od roku 2006 do roku 2011, a za okres od 2012 roku wynagrodzenie roczne ustalone według zasad określonych w § 4 i 5 umowy (§ 3 umowy). Wielkość powierzchni dla ustalenia wynagrodzenia rocznego określać miał wykaz stanowiący załącznik nr 1 do umowy, wykonany na podstawie inwentaryzacji istniejących pasów technicznych oraz wymaganych zgodnie z polskimi normami (§ 4 ust. 1 umowy).

Zgodnie z § 4 ust. 2 umów, przy ustalaniu powierzchni strony przyjęły następujące zasady: trasa linii oraz lokalizacja urządzeń elektroenergetycznych została ustalona w oparciu o stan istniejący, szerokość pasa technicznego pod liniami i urządzeniami elektroenergetycznymi, powodująca ograniczenia prowadzenia gospodarki leśnej ustalona została w oparciu o stan określony w załączniku nr 1 do umowy: szerokość pasa istniejącego, w przypadku gdy szerokość pasa istniejącego (załącznik nr 1, kol. 12) jest mniejsza niż szerokość pasa wymaganego (załącznik nr 1, kol. 13). Postanowiono, że dostosowanie pasa technicznego do szerokości wymaganej powoduje konieczność podjęcia działań przez pozwaną zgodnie z ustawą o ochronie gruntów rolnych i leśnych, w terminie przed ustanowieniem służebności przesyłu w przypadku gdy szerokość pasa wymaganego (załącznik nr 1, kol. 13) jest mniejsza niż szerokość pasa istniejącego (załącznik nr 1, kol. 12), rodzaje gruntów występujących na trasie linii elektroenergetycznych zostały sklasyfikowane zgodnie z obowiązującymi przepisami w zakresie ewidencji gruntów i budynków, w podziale na poszczególne gminy, dla elektroenergetycznych linii kablowych, przyjęto pas techniczny o szerokości 1 m na trasie linii kablowej, w których powód oświadczył, że nie będzie prowadzić nasadzeń.

Strony postanowiły, że oświadczenie Nadleśniczego sporządzone w formie wykazu o wysokości deklarowanych w poszczególnych gminach kwotach podatku od nieruchomości podatku leśnego oraz podatku rolnego odpowiednich dla kategorii gruntów stanowić będzie załącznik nr 2 do umowy (§ 4 ust. 3 umowy). Strony uzgodniły, że roczne wynagrodzenie należne powodowi za 1m² gruntu skalkulowane zostanie na podstawie równowartości podatku od nieruchomości lub podatku leśnego i rolnego, zależnej od kategorii „gruntów” wynikających z ewidencji gruntów i budynków, zadeklarowanych przez powoda w deklaracjach złożonych właściwemu organowi podatkowemu za dany rok podatkowy dla powierzchni określonej zgodnie z §4 umowy (§ 5 ust. 1 umowy). W przypadku gruntów

zakwalifikowanych jako użytki rolne, do wyliczenia wynagrodzenia rocznego strony przyjęły, że odpowiednio na każdy 1km długości linii elektroenergetycznej przypada powierzchnia 40m².

Wynagrodzenie to miało być należne powodowi począwszy od roku 2012 (§ 5 ust. 1), przy czym nie przysługiwało za tereny stanowiące grunty pod wodami oraz grunty zakwalifikowane jako nieużytki (§ 5 ust. 2).

Wysokość opodatkowania gruntów miała być określona na podstawie oświadczeń Nadleśnictw, o których mowa w § 4 ust. 3 umowy, uzgodnionych z pozwaną (§ 5 ust. 3). Stosownie do treści §5 ust. 4, strony zadeklarowały, że w granicach obowiązującego prawa podejmować będą działania zmierzające do kwalifikacji gruntów jako gruntów leśnych, opodatkowanych podatkiem leśnym.

Strony ustaliły, że w przypadku, gdy właściwy organ podatkowy wyda decyzję administracyjną, wykonalną lub natychmiast wykonalną, określającą pozwaną jako zobowiązanego z tytułu podatku od nieruchomości w zakresie gruntów objętych umową i w rezultacie tej decyzji pozwana zapłaci ten podatek, to roczne wynagrodzenie powoda skorygowane zostanie o kwotę podatku zapłaconego przez pozwaną (§ 5 ust. 5). Strony zdecydowały, że w tej sytuacji, zostaną przeprowadzone kolejno następujące czynności: pozwana pisemnie powiadomi powoda o otrzymanej decyzji administracyjnej i uregulowaniu zobowiązania podatkowego, załączając do pisma kserokopię decyzji oraz dowód uiszczenia przez pozwaną kwoty podatku wynikającej z tej decyzji, w terminie 14 dni od daty otrzymania pisma, powód dokona aktualizacji załączników nr 1 i 2 do umowy, zgodnie z § 4 ust. 4 umów, niezwłocznie po przeprowadzeniu aktualizacji wystawi fakturę korygującą do faktury VAT, wystawionej zgodnie z §6 ust. 1.

Według postanowień umów, w przypadku, gdy właściwy organ podatkowy wyda ostateczną decyzję administracyjną, od której wniesione zostaną wszelkie przewidziane prawem zwyczajne środki odwoławcze, obciążającą powoda inną wartością niż kwota zadeklarowanego podatku dla pasów gruntów wyszczególnionych w załączniku nr 1 do umowy, roczne wynagrodzenie powoda ulegnie skorygowaniu o wartość wynikającą z tej decyzji z tym zastrzeżeniem, że zasada konieczności wykorzystania środków odwoławczych nie obowiązywała w sprawach, w których ich wniesienie byłoby oczywiście nieuzasadnione (§5 ust. 7). Strony ustaliły, że powód będzie przedstawiał pozwanej w terminie 4 dni od daty doręczenia decyzji administracyjnej (wydanej w I bądź II instancji) opinię co do braku zasadności składania środków odwoławczych wraz ze stosownym uzasadnieniem, a w terminie kolejnych 4 dni pozwana przekaze powodowi swoje stanowisko w tej sprawie, przy czym brak stanowiska pozwanej we wskazanym terminie miał być równoznaczny ze stanowiskiem negatywnym, tj. brakiem zasadności składania odwołania od decyzji administracyjnej (§ 5 ust. 8). W przypadku niekorzystnego rozstrzygnięcia dla powoda w postępowaniu wszczętym na skutek wniesienia środka zaskarżenia, co do którego stanowisko pozwanej było pozytywne, miała ona zwrócić powodowi poniesione koszty postępowania w wysokości określonej w orzeczeniu kończącym sprawę, przy czym zasada zwrotu kosztów postępowania nie obowiązywała w przypadkach, w których odwołanie/skarga zostaną sporządzone z pominięciem argumentów/zarzutów proponowanych przez pozwaną bądź w przypadkach istotnych braków formalnych środka zaskarżenia albo innych ewidentnych błędów i zaniechań, które skutkowały odrzuceniem/oddaleniem odwołania/skargi (§ 5 ust. 10).

W myśl § 5 ust. 11 i 12 umów, korekta rocznego wynagrodzenia, o której mowa w ust. 7, wymagała aktualizacji załączników nr 1 i 2 do umowy zgodnie z § 4 ust. 4 oraz wystawienia przez powoda faktury korygującej do faktury VAT, wystawionej zgodnie z §6 ust. 1 umowy, przy czym czynności te winny być przeprowadzone w terminie 14 dni od daty uzyskania przez powoda decyzji administracyjnej, o której mowa w ust. 7 - gdy powód nie skorzysta ze środków odwoławczych lub w terminie 14 dni od daty niekorzystnego rozstrzygnięcia dla powoda w postępowaniu wszczętym na skutek wniesienia środka zaskarżenia.

Strony uzgodniły, że na okoliczność obciążenia z tytułu wynagrodzenia, o którym mowa w § 5 ust. 1, powód wystawiać będzie kwartalne faktury VAT w terminie 7 dni od daty uzgodnienia z pozwaną załączników nr 1 i 2 do umowy, nie później jednak niż do dnia kończącego drugi miesiąc danego kwartału, z terminem płatności przypadającym na ostatni dzień tego kwartału, a do kwoty wynagrodzenia zostanie doliczony podatek VAT w wysokości obowiązującej w świetle przepisów podatkowych w dniu wystawienia faktury (§ 6 ust. 1 i 2).

Umowy zostały zawarte na czas określony niezbędny do ustanowienia służebności przesyłu dla wszystkich objętych nimi gruntów. Strony postanowiły, że w przypadku ustanowienia służebności przesyłu, umowy wykonawcza ulegnie rozwiązaniu (§12 ust. 3).

Zawarta umowa miała być neutralna dla powoda tj. zapewnić mu zwrot przez pozwaną wartości zapłaconego podatku.

Bezsporne, a nadto dowód:

- umowa wykonawcza z dnia 6 listopada 2012 r. wraz z załącznikami k. 41-66.

Na mocy umowy z dnia 7 listopada 2014 r. (akt notarialny, repertorium A numer (...)) powód ustanowił na rzecz pozwanej i jej następców prawnych, na czas nieokreślony odpłatną służebność przesyłu, polegającą na znoszeniu istnienia posadowionych na wyszczególnionych w umowie nieruchomościach linii i urządzeń elektroenergetycznych oraz na prawie korzystania z wymienionych nieruchomości w zakresie niezbędnym do dokonywania prac eksploatacyjnych, konserwacji, remontów, modernizacji, usuwania awarii, oraz przebudowy i rozbudowy linii i urządzeń elektroenergetycznych posadowionych na gruncie, na prawie wycinki drzew bądź krzewów lub ich podkrzesywaniu w zakresie niezbędnym dla utrzymania linii i urządzeń elektroenergetycznych w należyтым stanie celem uniknięcia zagrożenia dla funkcjonowania tych linii i urządzeń wraz z prawem wejścia i wjazdu na teren odpowiednim sprzętem przez pracowników Spółki, jej następców prawnych oraz przez wszystkie podmioty i osoby, którymi Spółka posługuje się w związku z prowadzoną działalnością (§5 umowy).

(...) obciążone na mocy wskazanej umowy położone były na terenie gmin T., C., M., C., M.. W myśl §6 ust. 1 służebność przesyłu została ustanowiona za wynagrodzeniem w wysokości odpowiadającej wartości podatków i opłat poniesionych przez Nadleśnictwo M. od części działek wyszczególnionych w umowie, z których korzystanie jest ograniczone w związku z obciążeniem nieruchomości służebnością przesyłu. Stosownie do § 6 ust. 2 umowy, Spółka zobowiązała się płacić wynagrodzenie z tytułu powyższej służebności w kwotach, terminach oraz na rachunek bankowy wskazanych w fakturach VAT wystawianych przez Nadleśnictwo.

W § 7 umowy strony zgodnie postanowiły m. in., że: wynagrodzenie, o którym mowa w § 7 ust. 1 płatne będzie corocznie z dołu w okresach kwartalnych, na podstawie faktur VAT wystawionych przez Nadleśnictwo, wynagrodzenie kwartalne stanowić będzie 1/4 części wynagrodzenia rocznego, faktury VAT płatne będą na wskazany w fakturach rachunek bankowy najpóźniej w ostatnim dniu kwartału, podstawą zapłaty wynagrodzenia jest wystawienie i doręczenie faktury VAT przez Nadleśnictwo Spółce najpóźniej do końca drugiego miesiąca danego kwartału, do ustalonego wynagrodzenia zostanie doliczony podatek od towarów i usług w wysokości obowiązującej w dniu wystawienia faktury VAT.

Wysokość rocznego wynagrodzenia z tytułu służebności przesyłu ustalana będzie na podstawie oświadczenia Nadleśnictwa o wysokości zadeklarowanych w danym roku podatkowym podatkach i opłatach od części nieruchomości, na których ustanowiona jest służebność przesyłu, które w formie wykazu w podziale na gminy, rodzaj podatku, obowiązujące stawki podatkowe oraz wartość podatku będzie przesyłane przez Nadleśnictwo do Spółki w terminie do 15 lutego każdego roku kalendarzowego, a Spółce przysługuje prawo do bieżącej weryfikacji zgodności oświadczenia ze stanem faktycznym.

Zgodnie z § 8 ust. 2 w przypadku, gdy właściwy organ podatkowy wyda ostateczną decyzję administracyjną, od której wniesione zostaną wszelkie przewidziane prawem zwyczajne środki odwoławcze zmieniającą wysokość zapłaconego podatku w danym roku podatkowym od gruntów, na których ustanowiona została służebność przesyłu, to spółka zobowiązuje się do wyrównania Nadleśnictwu kwoty zapłaconego podatku za okres ustalony decyzją, a roczne wynagrodzenie powoda ulegnie skorygowaniu o wartość wynikającą z decyzji z terminie 30 dni od dnia powiadomienia przez niego na piśmie o tym fakcie pozwanej.

Do powiadomienia miała być załączona kopia ostatecznej decyzji administracyjnej potwierdzona przez powoda za zgodność z oryginałem. W takim przypadku powód miał przedstawiać pozwanej w terminie 4 dni od daty

doręczenia decyzji administracyjnej (wydanej w I bądź II instancji) opinię co do braku zasadności składania środków odwoławczych wraz ze stosownym uzasadnieniem, przy czym zasada konieczności wykorzystania środków odwoławczych nie obowiązywała w sprawach, w których ich wniesienie byłoby oczywiście nieuzasadnione. W myśl postanowień umowy, w terminie kolejnych 4 dni pozwana miała przekazać powodowi swoje stanowisko w tej sprawie, a brak jej stanowiska we wskazanym terminie był równoznaczny ze stanowiskiem negatywnym, tj. brakiem zasadności składania odwołania od decyzji administracyjnej.

W przypadku niekorzystnego rozstrzygnięcia dla powoda w postępowaniu wszczętym na skutek wniesienia środka zaskarżenia, co do którego stanowisko pozwanej było pozytywne, miała ona zwrócić powodowi poniesione koszty postępowania w wysokości określonej w orzeczeniu kończącym sprawę, przy czym zasada zwrotu kosztów nie obowiązywała w przypadkach, w których odwołanie/skarga zostały sporządzone z pominięciem argumentów/zarzutów proponowanych przez pozwaną bądź w przypadkach istotnych braków formalnych środka zaskarżenia albo innych ewidentnych błędów i zaniechań, które skutkowały odrzuceniem/oddaleniem odwołania/skargi (§8).

Korekta rocznego wynagrodzenia, o której mowa w ust. § 8 punkt 2) i 3), wymagała aktualizacji załączników numer 1 (inwentaryzacja linii i urządzeń elektroenergetycznych pozwanej, zlokalizowanych na gruntach zarządzanych przez powoda) oraz wystawienia przez powoda faktury korygującej do faktury wystawionej. Czynności te miały być przeprowadzone w terminie 14 dni od daty uzyskania przez powoda decyzji administracyjnej, gdy powód nie skorzysta ze środków odwoławczych lub w terminie 14 dni od daty niekorzystnego rozstrzygnięcia dla powoda w postępowaniu wszczętym na skutek wniesienia środka zaskarżenia .

Dowód:

- akt notarialny z dnia 7 listopada 2014 r., repertorium A numer (...) k. 67-115.

Nadleśnictwo do organu podatkowego gminy C. złożyło deklaracje podatkowe w zakresie podatku od nieruchomości za 2016 r. oraz dokonało zapłaty rat podatku od nieruchomości, łączna wartość podatku w wymiarze rocznym wynosiła 14 731,96 zł brutto.

Dowód:

- deklaracja na podatek od nieruchomości za 2016 r. złożona do Burmistrza Gminy C. k. 116-118;

- deklaracja na podatek leśny na 2016 r. złożona do Burmistrza Gminy C. k. 119-127;

- wykaz k.128.

W dniu 31 sierpnia 2016 r. Nadleśnictwo sporządziło i następnie przesłało do Spółki oświadczenie o wysokości deklarowanych stawek podatkowych na rok 2015 dla gruntów pod liniami i urządzeniami elektroenergetycznymi należącymi do Spółki, położonych na terenie gmin RD wysokich Napięć i R. S..

Tego samego dnia wystawiono na rzecz pozwanej faktury VAT dotyczące wynagrodzenia za odpłatną służebność gruntową za III kwartał 2016 roku:

- nr (...) na kwotę 7189,97 zł;

- nr (...) na kwotę 373,08 zł.

Następnie w dniu 30 listopada 2016 r. Nadleśnictwo wystawiło na rzecz Spółki faktury VAT dotyczące wynagrodzenia za odpłatną służebność gruntową za IV kwartał 2016 roku:

- nr (...) na kwotę 7189,97 zł;

- nr (...) na kwotę 373,06 zł z pismem przewodnim k.133,

Dowód:

- oświadczenia z dnia 5 stycznia 2016 r. k.134-135;

- faktury VAT k. 129-132.

Decyzją z dnia 12 lutego 2018 r. Burmistrz Gminy C. określił wysokość podatku od nieruchomości za 2016 rok w kwocie 86252 zł.

Pismem z dnia 20 lutego 2018 r. pozwany kwestionując decyzję Burmistrza Gminy C., wskazała powodowi, jakie zarzuty winny zostać podniesione przeciwko decyzji.

Na skutek złożonego przez powoda odwołania, decyzją z dnia 7 maja 2018 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w S., uchyliło decyzję Burmistrza Gminy C. i przekazało do ponownego rozpoznania.

Dowód:

- decyzja z dnia 12.02.2018 r. k.136-139;

- pismo z dnia 20 lutego 2018 r. k. 142-147;

- decyzja SKO z dnia 26.04.2018 r. k.140-141.

Decyzją z dnia 6 lipca 2018 r. Burmistrz Gminy C. określił wysokość podatku od nieruchomości za 2016 rok w kwocie 86252 zł.

Dnia 23 lipca 2018 r. powód wniosło do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w S. odwołanie od ww. decyzji wnosząc o jej uchylenie i ponowne rozpoznanie.

Decyzją z dnia 31 października 2018r. Samorządowe Kolegium Odwoławcza utrzymało w mocy decyzję burmistrza.

Wiadomością e-mail z dnia 2 października 2018 r. powód przesłało spółce decyzje SKO za 2013 i 2014 r.

Dowód:

- decyzja z dnia 6 lipca 2018 r. k. 148-153;

- decyzja, k. 170-174;

- odwołanie z dnia 23 lipca 2018 r. k. 154-169.

- wiadomość e-mail z dnia 2 października 2018 r. k. 204;

Wiadomością e-mail z dnia 4 października 2018 r. powód przesłał pozwanemu sporządzoną dnia 4 października 2018 r. opinię o bezzasadności dalszego skarżenia decyzji dotyczących lat podatkowych 2013 i 2014.

Dowód:

- wiadomość e-mail z dnia 4 października 2018 r. k. 205;

- opinia k. 206-209;

Pismem z dnia 8 października 2018 r. pozwany poinformował powoda, że niezłożenie skargi jest działaniem sprzecznym z postanowieniami umowy ramowej.

Dowód:

- pismo z dnia 8 października 2018 r. k. 210-216v.

Dnia 9 listopada 2018 r. powód sporządził i następnie doręczył pozwanemu opinię o bezzasadności wnoszenia środków zaskarżenia. W tamtym czasie zapadły już liczne orzeczenia Naczelnego Sądu Administracyjnego potwierdzające stanowisko Nadleśnictwa.

Dowód:

- pismo z dnia 9 listopada 2018 r. k. 188-194.

Przelewem z dnia 15 listopada 2018 r. Nadleśnictwo uiściło na rzecz Urzędu Miejskiego w C. kwotę 224 801 zł tytułem podatku od nieruchomości za lata 2015, 2016, 2017 w związku z wydaniem decyzji z dnia 31 października 2018 r. przez SKO.

Odsetki w kwocie 14 153 zł zostały obliczone od kwot stanowiących różnicę w wysokości podatku od nieruchomości określonej w decyzji Burmistrza Gminy C., a podatkiem zapłaconym przez powoda zgodnie z deklaracją podatkową.

Dowód:

- potwierdzenie przelewu z dnia 15 listopada 2018 r. k. 175;

- wyliczenie odsetek k.176-187.

Dnia 3 grudnia 2018 r. powód na żądanie pozwanego sporządził i wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S. skargę na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego z dnia 31 października 2018 r. wnosząc o jej uchylenie i zmianę, a także o wstrzymanie wykonalności zaskarżonej decyzji, dotyczącej roku 2016.

Przelewem z dnia 15 stycznia 2019 r. powód uiścił opłatę od skargi w kwocie 1500 zł oraz opłatę skarbowe w kwocie 85 zł tj. za 5 lat (17 zł x 5).

Dowód:

- skarga z dnia 3 grudnia 2018 r. k. 195-200v;

- potwierdzenia przelewu z dnia 15 stycznia 2019 r. k. 201-202.

Wyrokami z dnia 11 kwietnia 2019 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w S. oddalił skargę powoda dotyczącą podatku od nieruchomości za 2013 i 2014 rok.

Dowód:

- wyroki z dnia 11 kwietnia 2019 r. k. 217-23.

Wiadomością e-mail z dnia 10 maja 2019 r. Nadleśnictwo doręczyło Spółce odpisy wyroków.

W odpowiedzi pozwany wskazał, że rekomenduje i oczekuje złożenia skargi na wydane orzeczenia do Najwyższego Sądu Administracyjnego.

Dowód:

- wiadomość e-mail z dnia 10 maja 2019 r. k. 235.

- pismo z dnia 10 maja 2019 r. k. 236,

Pismem z dnia 14 maja 2019 r. powód przesłał pozwanemu kserokopie wyroków WSA z dnia 11 kwietnia 2019 r., wskazując na bezzasadność dalszego skarżenia wydanych orzeczeń w przedmiocie ustalenia wysokości podatku wobec wydania ponad 50 wyroków NSA wskazujących w sposób niebudzący wątpliwości na zasady opodatkowania gruntów.

Dowód:

- pismo z dnia 14 maja 2019 r. k. 237.

Pismem z dnia 20 maja 2019 r. pozwany podtrzymała swoje stanowisko co do rekomendacji zaskarżenia decyzji do NSA.

Dowód:

- pismo z dnia 20 maja 2019 r. k. 238.

Wyrokiem z dnia 22 maja 2019 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w S. oddalił skargę powoda zakresie podatku za 2016r.

Dowód:

- wyrok z dnia 22 maja 2019 r. ((...)/Sz (...)) k. 203;

Dnia 7 czerwca 2019 r. powód wniosło do Naczelnego Sądu Administracyjnego skargi kasacyjne od wyroków WSA z dnia 11 kwietnia 2019 r., określające wysokości podatków za rok 2013 i 2014.

Dowód:

- skargi kasacyjne k. 239-256;

Wyrokami z dnia 31 stycznia 2020 r. Naczelny Sąd Administracyjny, oddalił skargę powoda od wyroków WSA z dnia 11 kwietnia 2019 r., dotycząca podatków za rok 2013 i 2014.

Dowód:

- wyroki NSA k. 257v-265.

Dnia 22 lipca 2019 r. powód sporządził i następnie przesłał do pozwanej skorygowane oświadczenia o wysokości deklarowanych stawek podatkowych na rok 2016 dla gruntów pod liniami i urządzeniami elektroenergetycznymi należącymi do Spółki, położonych na terenie gmin C., M., T., C., M.. Łączna wysokość podatku wynosiła 86 252,05 zł.

Dowód:

- oświadczenia k.278-281.

Dnia 23 lipca 2019 r. powód wystawił na rzecz pozwanego korekty faktur VAT:

- fakturę VAT korektę nr (...) do faktury VAT nr (...) z dnia 31 sierpnia 2016 r. na kwotę 21 125,39 zł tytułem podatku od nieruchomości za III kwartał 2016 r. po uwzględnieniu wydanych orzeczeń;

- fakturę VAT korektę nr (...) do faktury VAT nr (...) z dnia 31 sierpnia 2016 r. na kwotę 21125,39 zł tytułem podatku od nieruchomości za III kwartał 2016 r. po uwzględnieniu wydanych orzeczeń;

- fakturę VAT korektę nr (...) do faktury VAT nr (...) z dnia 31 sierpnia 2016 r. na kwotę 6 532,65 zł tytułem podatku od nieruchomości za IV kwartał 2016 r. po uwzględnieniu wydanych orzeczeń;

- fakturę VAT korektę nr (...) do faktury VAT nr (...) z dnia 19 lipca 2019 r. na kwotę 21 125,40 zł tytułem podatku od nieruchomości za IV kwartał 2016 r. po uwzględnieniu wydanych orzeczeń;

- fakturę VAT korektę nr (...) do faktury VAT nr (...) z dnia 30 listopada 2016 r. na kwotę 6 532,65 zł tytułem podatku od nieruchomości za IV kwartał 2016 r. po uwzględnieniu wydanych orzeczeń;

- fakturę VAT korektę nr (...) do faktury VAT nr (...) z dnia 31 sierpnia 2016 r. na kwotę 0 zł,

- fakturę VAT korektę nr (...) do faktury VAT nr (...) z dnia 31 sierpnia 2016 r. na kwotę 0 zł,

- fakturę VAT korektę nr (...) do faktury VAT nr (...) z dnia 19 lipca 2019 r. na kwotę 0 zł,

- fakturę VAT korektę nr (...) do faktury VAT nr (...) z dnia 30 listopada 2016 r. na kwotę 0 zł.

Dowód:

- korekty faktur VAT z kopiami k. 266-272.

Pismem z dnia 25 lipca 2019 r. powód zwrócił się do pozwanego o uregulowanie należności wynikających z wystawionych faktur VAT za lata 2015-2017.

Dowód:

- pismo z dnia 25 lipca 2019 r. k. 282.

- dowód nadania k. 283.

Pismami z dnia 1 sierpnia 2019 r. pozwany podniósł, że korekty faktury VAT zostały wystawione przedwcześnie i nie będą podlegały realizacji, wobec niewyczerpania środków odwoławczych aż do uzyskania decyzji ostatecznej.

Dowód:

- pismo z dnia 1 sierpnia 2019 r. k. 284-286.

Wiadomością e-mail z dnia 10 września 2019 r. powód przesłał pozwanemu sentencje wydanych do tej pory orzeczeń.

Dowód:

- wiadomość e-mail z dnia 10 września 2019 r. k. 287;

- odpisy wyroków k. 288-302.

Pismem z dnia 12 września 2019 r. pozwana podniosła, że w nawiązaniu do doręczonych wyroków WSA rekomenduje wniesienie skarg do NSA.

Dowód:

- pismo z dnia 12 września 2019 r. k. 303.

Pismem z dnia 24 września 2019 r. powód poinformowało pozwanego, że środki zaskarżenia od wyroków WSA nie zostały wywiedzione wobec braku współpracy, czyniąc tym samym dalsze skarżenie orzeczeń oczywiście bezzasadnym.

Dowód:

- pismo z dnia 24 września 2019 r. k. 304-309;

- dowód nadania k. 310.

Dnia 14 listopada 2019 r. powód sporządził zestawienie salda na dzień 31 października 2019 r. na kwotę 320 550,59 zł.

Dowód:

- zestawienie salda k. 311-312.

Łączna należność z wystawionych faktur VAT za II półrocze 2016 r. do zapłaty przez pozwaną wynosiła 55 316,09 zł.

Dowód:

- zestawienie faktur k. 313.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo było uzasadnione w całości.

Powód wywodził swoje roszczenie z umowy zawartej z pozwaną w formie aktu notarialnego ustanawiającej służebności przesyłu. Na mocy umowy powód obciążył nieruchomością na rzecz pozwanej jako przedsiębiorstwa energetycznego w sposób wskazany w treści art. 305¹ k.c. za wynagrodzeniem określonym w treści umowy. Możliwość zawarcia tego rodzaju umów przewidziana została w art. 39a ustawy z dnia 28 września 1991 roku o lasach (Dz.U. z 2011 r. Nr 12, poz. 59). W świetle ust. 1 tego przepisu nadleśniczy może za zgodą dyrektora regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych obciążyć, za wynagrodzeniem, nieruchomością pozostającą w zarządzie Lasów Państwowych służebnością przesyłu, z uwzględnieniem zasad gospodarki leśnej. Kwestie wynagrodzenia, w tym jego wysokość z uwagi na sposób wyliczenia, w okolicznościach sprawy determinuje treść art. 39a ust. 2. Zgodnie z nim wynagrodzenie za ustanowienie służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa energetycznego zajmującego się przesyłaniem lub dystrybucją energii elektrycznej ustala się w wysokości odpowiadającej wartości podatków i opłat ponoszonych przez Lasy Państwowe od części nieruchomości, z której korzystanie jest ograniczone w związku z obciążeniem tą służebnością.

W sprawie nie było sporne zawarcie umowy o ustanowienie służebności przesyłu, wcześniejszej umowy wykonawczej, treść umów, wysokość wynagrodzenia w tym uwzględniającego wyższą stawkę podatku od nieruchomości związanej z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Sporna była interpretacji treści umów, wymagalność roszczenia o dodatkowe wynagrodzenie z uwagi na tryb odwoławczy przewidziany w umowie oraz zaistnienie oczywistej bezzasadności wnoszenia środków odwoławczych.

W pierwszej kolejności należało wskazać, że zgodnie z §12 ust. 3 umowy wykonawczej została ona zawarta na czas określony niezbędny do ustanowienia służebności przesyłu dla wszystkich gruntów objętych umową. Jak wynikało zaś z materiału dowodowego i niekwestionowanych w tym zakresie twierdzeń powoda, dla wszystkich nieruchomości objętych umową wykonawczą, ustanowiono już służebności przesyłu. Pozwana nie podnosiła nawet aby któraś ze służebności przesyłu nie została ustanowiona. Niewątpliwie więc umowa wykonawcza utraciła swoją moc między stronami procesu. Niesłusznie więc pozwany rozważał i wywodził swoje zarzuty z jej treści. Nadto logiczne jest, że późniejsza, szczegółowa umowa ustala relację między stronami w miejsce wcześniej obowiązującej. Utrzymywanie stanu, w którym miałyby obowiązywać umowy dotyczące tej samej kwestii, ale różniące się nieznacznie, nie znajduje żadnego uzasadnienia.

Umowa ustanowienia służebności przesyłu została zawarta w dniu 7 listopada 2014 roku w formie aktu notarialnego. Z dniem jej podpisania, zastąpiła wszelkie inne umowy i porozumienia wcześniej zawarte pomiędzy stronami i obowiązujące w dacie podpisania umowy ustanowienia służebności przesyłu, a dotyczące korzystania z gruntów obciążonych służebnością.

W zakresie zarzutu pozwanej co do braku wymagalności roszczenia z uwagi na niedochowanie procedury zaskarżenia decyzji, w pierwszej kolejności należało wskazać, że rozważania poznanego na kanwie umowy wykonawczej, z uwagi na ww. utratę mocy tej umowy, nie miały w sprawie znaczenia. Tym niemniej mając na uwadze, że postanowienia obu umów w tym zakresie były podobne, a często zbieżne, należało w pierwszej kolejności uznać, że już z literalnego

brzmienia § 6 ust. 1 umowy o ustanowienie służebności przesyłu, wynikało, że wynagrodzenie należne powodowi miało odpowiadać wysokości podatków i opłat poniesionych przez niego od części nieruchomości, z której korzystanie jest ograniczone w związku z obciążeniem nieruchomości służebnością przesyłu. Podobnie w § 7 lit. f stwierdzano, że wysokość rocznego wynagrodzenia z tytułu służebności przesyłu ustalana będzie na podstawie oświadczenia powoda o wysokości zadeklarowanych w danym roku podatkowym podatkach i opłatach od części nieruchomości, na których ustanowiona będzie służebność przesyłu.

Mając na uwadze powyższe zapisy i dokonując wykładni oświadczeń woli stron dokonanej zgodnie z art. 65 § 1 i 2 kc przyjąć należało, że zgodnym zamiarem stron, opartym notabene na art. 39a ustawy o lasach, było takie ukształtowanie należnego powodowi wynagrodzenia od pozwanej, za ustanowienie służebności przesyłu, które zapewni pokrycie ponoszonych przez powoda kosztów podatkowych zaistniałych z uwagi na posiadanie na jego gruncie linii elektroenergetycznej. Wynagrodzenie nie miało w gruncie rzeczy stanowić zysku powoda lecz gwarancję zwrotu rzeczywiście ponoszonych opłat publicznoprawnych w związku z ustanowieniem na pozostających w jego zarządzie gruntach służebności na potrzeby napowietrznych linii energetycznych.

Również z aksjologicznego punktu widzenia brak było uzasadnienia dla sytuacji, w której powód, który obciąża swoją nieruchomość na rzecz innego podmiotu, miałby ponosić koszty wyższego podatku od nieruchomości – jako związanego z zastosowaniem stawki dla gruntów, na których prowadzona jest działalność gospodarcza – skoro nie on jest podmiotem wykonującym tego rodzaju działalność. Podmiotem takim był pozwany, którego status przedsiębiorcy energetycznego doprowadził do przyjęcia takiej wysokości stawki, a w konsekwencji obciążenia powoda wyższą kwotą podatku. Kwestia ta była przedmiotem wielu wypowiedzi w judykaturze, a podsumowanie dotychczasowego orzecznictwa administracyjnego stanowi uchwała NSA (7) z dnia 9 grudnia 2019 r. w sprawie II FPS 3/19 (publ. na orzeczenia.nsa.gov.pl). Zgodnie z nią przedsiębiorca przesyłowy, który zawarł z (...) Lasy Państwowe umowę o ustanowienie służebności przesyłu na gruntach Skarbu Państwa, nie jest podatnikiem podatku od nieruchomości od tych gruntów w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2018 roku. Co istotne, NSA w uchwale tej zwrócił m.in. uwagę na przepis art. 39a ust. 2 ustawy o lasach, podkreślając, że to unormowanie ma na celu zapewnienie stosownej rekompensaty finansowej jednostce organizacyjnej Lasów Państwowych, jako podatnikom podatku od nieruchomości w wysokości niezależnej od treści obowiązującej umowy, na co wskazuje zwrot legislacyjny „ustala się w wysokości”. Ma ono zatem gwarantować podatnikowi środki na zapłatę danin i nie stwarza możliwości do niedozwolonego modyfikowania treści obowiązku podatkowego i podmiotu obciążonego obowiązkiem zapłaty podatku od nieruchomości.

Nadto niewątpliwie na gruncie § 8 lit. b 12 umowy o ustanowienie służebności korekta rocznego wynagrodzenia, wymagała aktualizacji oświadczenia o którym mowa w ust. 7 lit. f (tj. oświadczenia Nadleśniczego o wysokości zadeklarowanych podatków) oraz wystawienia przez powoda faktury korygującej. Strony dalej ustaliły (§ 8 ust. 6), że takie czynności mogą być dokonane albo w terminie 14 dni od daty uzyskania przez nadleśnictwo decyzji administracyjnej, o której mowa w § 8 ust. 2, gdy nadleśnictwo nie skorzysta ze środków odwoławczych albo w terminie 14 dni od daty niekorzystnego rozstrzygnięcia dla nadleśnictwa w postępowaniu wszczętym na skutek wniesienia środka zaskarżenia.

Niewątpliwie więc nie samo wydanie ostatecznej decyzji administracyjnej otwierało możliwość wystawienia faktury korekty, lecz dwie ww. sytuacje. Już więc w tym miejscu należało wskazać, że nie miał racji pozwany wskazując w sprzecznie, że jedyną możliwością domagania się zapłaty wynagrodzenia było zakończenie drogi odwoławczej w postępowaniu podatkowym i sądowno-administracyjnym. W tym miejscu należy również wskazać, że istotnie umowa w tym względzie nie była precyzyjna i odbiegała od prawnych definicji środków zaskarżenia czy decyzji ostatecznych. Trzeba bowiem podkreślić, że decyzja ostateczna to taka, od której nie przysługują już zwyczajne środki zaskarżenia w postępowaniu administracyjnym. W kodeksie postępowania administracyjnego „z uwagi na rodzaj zaskarżonego rozstrzygnięcia wyróżnia się: a) środki zaskarżenia zwyczajne, służące od rozstrzygnięć nieostatecznych - odwołanie od decyzji, wnioski o ponowne rozstrzygnięcie sprawy i zażalenie od postanowienia; b) środki zaskarżenia nadzwyczajne wnoszone od rozstrzygnięć ostatecznych; do środków nadzwyczajnych należy zaliczyć żądanie stwierdzenia nieważności decyzji (postanowienia), żądanie wznowienia postępowania. Kodeks

postępowania administracyjnego nie wprowadza ustawowego podziału środków zaskarżenia na środki odwoławcze i inne środki zaskarżenia” (tak Kodeks postępowania administracyjnego, Komentarz, 15. Wydanie, Autorzy B. Adamiak, J. Borkowski, autor tego komentarza B. Adamiak, s. 668-671, Wydawnictwo C.H.Beck, Warszawa 2017, str.). Tym samym prawo nie przewiduje zwyczajnych środków zaskarżenia od decyzji ostatecznych. Skoro jednak strony w taki właśnie sposób w § 8 ust. 2 ustaliły (tj. w przypadku gdy właściwy organ podatkowy wyda ostateczną decyzję administracyjną, od której miały być wniesione wszelkie przewidziane prawem zwyczajne środki odwoławcze), należało uznać, że miały na uwadze, odwoływanie się od decyzji ostatecznej (a więc w niniejszej sprawie decyzji SKO) co prawnie jest możliwe jedynie przy zastosowaniu nadzwyczajnych środków jak np. skarga. Nie było sporne, że strona powodowa w sprawie złożyła taki środek zaskarżenia od decyzji podatkowej dotyczącej roku 2016 do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. Na skutek tak złożonego nadzwyczajnego środka odwoławczego, WSA w Szczecinie oddaliło skargę. Następnie powód zaniechał już składania skargi do Naczelnego Sądu Administracyjnego, korzystając w tym względzie ze swojego prawa wynikającego z postanowienia § 8 ust. 4 w części, w której postanowiono, że zasada konieczności wykorzystania środków odwoławczych nie obowiązuje w sprawach, w których ich wniesienie byłoby oczywiście nieuzasadnione.

Rozważając więc tę kwestię uznano, że powód zdołał wykazać, że istotnie taka przesłanka miała miejsce. Przede wszystkim złożone do sprawy dokumenty w postaci wyroków WSA i NSA dotyczącego tożsamej kwestii lecz w zakresie roku 2013 i 2014, potwierdziły, stanowisko powoda, że w sposób w pełni uzasadniony brak było merytorycznych podstaw do zaskarżania kolejnego wyroku. Oba toczące się niemalże równocześnie postępowania dotyczące podatków za lata 2013 -2014, zakończyły się negatywnie dla powoda i pozwanego. W kwietniu 2019r. WSA wydało wyroku oddalające skargi, a w uzasadnieniach Sąd zaprezentował linię orzeczniczą dominującą wówczas w judykaturze, potwierdzającą obowiązek uiszczania podatku w wysokości podatku związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Nadto analiza orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego jednoznacznie przesądziła, że grunty leśne usytuowane pod napowietrznymi liniami energetycznymi, są gruntami zajęтыми na prowadzenie działalności gospodarczej w rozumieniu art. 2 ust. 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. W świetle więc utrwalonego i jednolitego orzecznictwa Wojewódzkich Sądów Administracyjnych, których przedmiotem były analogiczne sprawy pomiędzy Skarbem Państwa, a różnymi nadleśnictwami, które to orzecznictwo zostało ugruntowane również przez Naczelnego Sądu Administracyjnego, gdzie za prawidłową przyjęto wykładnię, w świetle której grunty znajdujące się pod liniami elektroenergetycznymi powinny być opodatkowane podatkiem według stawek najwyższych, gdyż służą one prowadzeniu działalności gospodarczej, dalsze uporczywe inicjowanie przez powoda postępowań odwoławczych byłoby bezcelowe. Ignorowanie dotychczasowego dorobek orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego, mogłoby być wręcz uznane za działanie sprzeczne z prawem i mogące uzasadniać odpowiedzialność karno-skarbową na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. (czy też w zależności od wartości podatku narażonego na uszczuplenia z art. 56 § 2 lub 3 k.k.s.). Odpowiedzialność ta dotyczyłaby osób zajmujących się w tej jednostce sprawami gospodarczymi (art. 9 § 3 k.k.s.). Zatem pomimo, że orzeczenia sądów nie stanowią źródeł prawa w Rzeczypospolitej Polskiej, to nie można pomijać faktu, że wywierają one wpływ na orzeczenia innych sądów. Norma zawarta w art. 87 i art. 91 Konstytucji określa wyczerpujący katalog źródeł prawa w Rzeczypospolitej Polskiej. W katalogu tym nie wymieniono jako źródeł prawa powszechnie obowiązującego orzeczeń sądów. Niemniej podzielono pogląd wyrażony w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 lutego 2016 r. wydanego w sprawie II FSK 3584/13, w którym stwierdzono, że fakt, iż wyrażona w uzasadnieniach orzeczeń najwyższych instancji sądowych opinia i poglądy prawne nie mają formalnie mocy wiążącej nie oznacza, że nie wywierają one wpływu na orzeczenia innych sądów. Z orzecznictwem takim wiąże się domniemanie prawidłowości zawartych w nich ustaleń dotyczących wykładni przepisów prawnych, sygnalizuje ono prawidłowy kierunek wykładni prawa i sygnalizuje, że w przyszłości w sprawach podobnych sąd zajmie podobne stanowisko. Na poparcie tej praktyki Naczelnego Sądu Administracyjnego we wskazanym orzeczeniu wprost odwołał się do swoich wcześniejszych wyroków z dnia 17 lutego 2011 r. w sprawie II FSK 1821/09 i z dnia 22 września 2011 r. w sprawie II FSK 548/10, w których przedmiotem rozstrzygnięcia była podatkowa kwalifikacja bezumownego korzystania przez zakłady energetyczne z gruntów zajętych pod linie energetyczne i rozstrzygnięcie, czy zakłady

energetyczne są posiadaczami służebności gruntowej i czy posiadanie to wyczerpuje znamiona opodatkowania według stawek niezwiązanych z działalnością gospodarczą.

Sąd nie podziela więc stanowiska, że obowiązkiem powoda było składanie kolejnych bezcelowych w świetle orzecznictwa sądów administracyjnych, w tym NSA odwołań i środków zaskarżenia, bądź deklaracji podatkowych niewłaściwie klasyfikujących grunty wykorzystywane w działalności gospodarczej pozwanej polegającej na przesyłce energii elektrycznej jako grunty podlegające opodatkowaniu podatkiem leśnym, a nie podatkiem od nieruchomości uregulowanym w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych. Ewentualne interpretacje zapisów umowy prowadzące do wniosków wyprowadzanych przez pozwanego prowadziłyby do nieważności w świetle art. 58 § 1 k.c. Nakazywałyby one bowiem powodowi zachowanie sprzeczne z normami iuris cogentis prawa podatkowego, zobowiązującymi do rzetelnego wypełniania spoczywających na powodzie obowiązków podatkowych. Nadto należy wskazać, że powód zawarł w pozwie, jak i dalszym piśmie procesowym ponad dwieście orzeczeń sądów administracyjnych, potwierdzających taki właśnie sposób opodatkowania gruntów pod liniami energetycznymi, jaki wynikał z wyroku WSA wydanego w niniejszej sprawie. Gros orzeczeń funkcjonowało w obrocie prawnym już w 2018r. i 2019 r., a więc w czasie gdy zapadały decyzje podatkowe wobec powoda. Należało więc uznać, że już wówczas została wypracowana przez orzecznictwo jednolita linia co do opodatkowania.

W tym zakresie należało przytoczyć jedno ze sztandarowych orzeczeń, które zresztą w pełni sąd podziela, a wyrażone przez Naczelnego Sąd Administracyjny w licznych orzeczeniach, a m.in. w uchwale z dnia 9.12.2019 r., (...) 3/19., gdzie jednoznacznie przesądzone że grunty leśne usytuowane pod napowietrznymi liniami energetycznymi, są gruntami zajętymi na prowadzenie działalności gospodarczej w rozumieniu art. 2 ust. 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Zgodnie z brzmieniem tego przepisu opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości nie podlegają użytki rolne lub lasy, z wyjątkiem zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej. Jednocześnie art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o podatku leśnym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1821) w brzmieniu sprzed nowelizacji stanowił, że opodatkowaniu podatkiem leśnym podlegają określone w ustawie lasy, z wyjątkiem lasów zajętych na wykonywanie innej działalności gospodarczej niż działalność leśna. Na tle tych przepisów wątpliwości budził zwrot „zajęcia na prowadzenie działalności gospodarczej”. Zdaniem jednak sądu nie sposób nie zgodzić się z wykładnią NSA, zgodnie z którą wyjątek od opodatkowania podatkiem od nieruchomości zawarty w art. 1 ust. 1 ustawy o podatku leśnym należy interpretować w ten sposób, że jeżeli w posiadaniu przedsiębiorcy jest las, to wówczas co do zasady podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości chyba, że nie jest zajęty na prowadzenie działalności gospodarczej, co ma miejsce wtedy, gdy pomimo posiadania lasu przez przedsiębiorcę jest on wykorzystywany zgodnie z przeznaczeniem klasyfikacyjnym, a więc na działalność leśną. Zajęcie gruntu na prowadzenie działalności gospodarczej powinno mieć przy tym charakter faktyczny, a sposób faktycznego wykorzystywania nieruchomości sklasyfikowanych jako użytki leśne decyduje o tym czy będą one objęte podatkiem leśnym, czy też podatkiem od nieruchomości. Grunty będące pasami technicznymi pod liniami elektroenergetycznymi podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości gdyż decydujące znaczenie ma sposób faktycznego wykorzystywania nieruchomości, a faktycznym wykorzystywaniem tych nieruchomości nie jest prowadzenie działalności leśnej, lecz prowadzenie działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę elektroenergetycznego polegającej na przesyłce energii po tych liniach.

Nadto warto również wskazać, że w orzeczeniu z dnia 9 marca 2017r w sprawie II FSK 2224/16, odmówiono podjęcia uchwały w przedmiocie stawki podatkowej za grunty pod liniami powołując się na brak rozbieżności w orzecznictwie.

O ile nie jest możliwe rozszerzanie zakresu opodatkowania w drodze innej niż ustawowa, a co za tym idzie ewentualne uszczelnianie systemu podatkowego nie należy do kompetencji sądów administracyjnych, lecz ustawodawcy, o tyle należy się odwołać do słusznego poglądu, który został wyrażony przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 3 października 2000 r. (w sprawie K 33/99) gdzie wskazano, że rzeczywista treść wielu przepisów prawnych formułuje się dopiero w procesie ich stosowania, a co za tym idzie niezależnie od intencji twórców ustawy, organy ją stosujące mogą wydobywać z niej treści będące nie do pogodzenia z normami, zasadami lub wartościami, których poszanowania wymaga konstytucja (por. wyrok TK z 12 stycznia 2000 r. w sprawie P 11/98, OTK ZU Nr 1/2000, s. 47). Jednak w sytuacjach, w których określony sposób rozumienia przepisu ustawy znalazł jednoznaczny i autorytatywny wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego bądź Naczelnego Sądu Administracyjnego, to należy uznać, że przepis ten – w

praktyce swego stosowania – nabrał takiej właśnie treści, jaką odnalazły w nim najwyższe instancje sądowe naszego kraju, a jeżeli tak rozumiany przepis nie da się pogodzić z normami, zasadami lub wartościami konstytucyjnymi, to Trybunał Konstytucyjny może orzec o jego niezgodności z konstytucją i tym sposobem umożliwić ustawodawcy bardziej precyzyjne i jednoznaczne uregulowanie danej kwestii.

W tym miejscu należy także podkreślić, że nawet nowelizacja przepisów, która weszła w życie 1 stycznia 2019r., nie mogła zmieniać dotychczasowej interpretacji art. 2 ust 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Wyłączenie bowiem przez ustawodawcę wprost na mocy art. 2a dodano pkt 4 lit. a-c tej ustawy gruntów wykorzystywanych w celu prowadzenia działalności gospodarczej będącej działalnością przesyłową oraz w art. 1 ustawy o podatku leśnym ust. 4 pkt 1-3, z gruntów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, nie oznacza zmiany definicji „zajęcia”, czy „prowadzenia działalności gospodarczej”, czy też definicji legalnej przedsiębiorstwa energetyczne jako podmiot prowadzący działalność gospodarczą. Zresztą wskazuje na to sam ustawodawca w uzasadnieniu do projektu ustawy zmieniającej, wskazując, że: wartym zaznaczenia jest również fakt, że operatorzy systemu dystrybucyjnego i operator systemu przesyłowego są przedsiębiorstwami o szczególnym znaczeniu gospodarczo-obronnym, a przedmiotem wykonywanej przez nie działalności gospodarczej jest przesył i dystrybucja energii elektrycznej. Tym samym ustawodawca postanowił wprowadzić wyjątek i uznać, że mimo, to korzystanie z tych gruntów przez przedsiębiorcę (który nie jest ich właścicielem, użytkownikiem wieczystym lub posiadaczem) nie jest traktowane jako zajęcie ich na prowadzenie działalności gospodarczej.

Jednak trzeba wyraźnie wskazać, że przepisy te wywołują skutek dopiero na przyszłość w sferze obowiązków podatkowych, począwszy od dnia 1 stycznia 2019 r. Powyższe oznacza, że nowelizacja nie miała wpływu na obowiązek podatkowy istniejący w poprzednim okresie.

Zdaniem sądu nie sposób również przyjąć, że powód uchybił postanowieniom umów, czy też działał nielojalnie względem pozwanej zmieniając przyjętą i wcześniej realizowaną praktykę deklarowania podatku w niższej wysokości, w stosunku do niektórych z nieruchomości będących przedmiotem sporu. Powód bowiem dokonując analizy obowiązujących wówczas przepisów podatkowych, jak i orzecznictwa sądów, mógł dojść do zasadnego przekonania o konieczności złożenia deklaracji podatkowej uwzględniającej wyższy podatek. Żaden przepis umowy nie zobowiązywał go do składania deklaracji na podatek niższy, czy nawet konsultowania, opiniowania czy wręcz współdecydowania o tym przez pozwaną. Z treści umów ustanawiającej służebności wynikało jednoznacznie, że pozwana miała jedynie prawo „bieżącej weryfikacji” (§ 7 lit. f) zgodności oświadczenia ze stanem faktycznym. Tym samym nawet gdyby pozwany podjął się takiej weryfikacji to musiałby dojść do przekonania, że powód złożył prawidłową (na tamten czas) deklarację, jak i uiścił w rzeczywistości wymagany podatek. Raz jeszcze należy więc podkreślić, że skoro pozwany – czemu zdaje się nie zaprzeczać - wykonywał na gruncie działalność gospodarczą, to za ten grunt, kwalifikowany jako leśny, należny był podatek od nieruchomości. Nadto strony nie ustaliły jakichkolwiek konsekwencji prawnych niedokonania czy też dokonania takiej weryfikacji. Bez względu na to, czy w ramach weryfikacji pozwana mogła kwestionować rodzaj zadeklarowanego podatku, czy też nie, nawet odmienna ocena pozwanej co do rodzaju podatku nie miała charakteru wiążącego powoda.

Bez wątplenia więc w okolicznościach sprawy, powód słusznie mógł powołać się na przesłankę oczywiście nieuzasadnionego odwoływania się od ostatecznej decyzji administracyjnej i stosownie do § 8 lit. b i ust. 6 prawidłowo w określonym tam terminie wystawił faktury korygujące. Sama ich wysokości nie była kwestionowana przez pozwanego, a nadto prawidłowości wynikała z wysokości pierwotnie opłaconego podatku i ostatecznej wysokości podatku ustalonego przez organ. Tym samym pozwana była zobowiązana do zapłaty dochodzonej pozwanym należności, której wysokości została przez powoda sprostowana w piśmie z dnia 5 lipca 2021r. (k. 394), gdzie w skazano, że prawidłowo obliczona i dochodzona kwota została wskazana w uzasadnieniu pozwu, a w osnowie nastąpiła jedynie omyłka pisarska.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 kpc.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje podstawę prawną w treści art. 98 k.p.c. Powód wygrał spór w całości. Na koszty poniesione przez powoda składało się wynagrodzenie pełnomocnika – 5400 zł.

W pkt III sentencji wyroku Sąd, mając na względzie treść art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, obciążył pozwaną jako przegrywającą sprawę opłatą od pozwu, od której zwolniony był powód.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

-(...)

3. (...)